

דברים לערב סיכום הטיול לקובה, קוסטה ריקה ופנמה 3.1.17-18.1.17

חברים יקרים,
אז הנה הגענו לסוף הטיול וכמו שנאמר בעבר: "כל דבר טוב מגיע לסוף" ואשרינו שהיה טוב.
אנסה לסכם את הטיול כפי שראיתיו בעיני,
כשבאים לבחון טיול בוחנים אותו משלושה היבטים: המסלול, המדריך והקבוצה. כל אחד מהם משמעותי ותורם את חלקו להצלחה, או, חלילה, לאי הצלחתו של הטיול. בדברי אתייחס לכל אחד מההיבטים בנפרד.

ההיבט הראשון: המסלול

קובה קוסטה ריקה ופנמה. לא היתה לנו הרבה השפעה על בנייתו, אך בחרנו בו מפני שידענו וסמכנו על החברה המבצעת, על פגסוס. ואכן, נראה שמי שתכנן עשה את שיעורי הבית בעבורנו ועשה זאת טוב.

ואם מדובר במסלול: בגדול, קובה – תרבות ואנשים, קוסטה ריקה – טבע ועוד טבע, פנמה – אנתרופולוגיה וטכנולוגיה.

בקובה – התוודענו לצ'ה גוארה, לפידל קסטרו ולאחיו ראול, לסנטיאגו, לחוזה מרטין ולעוד כמה אחרים שאת שמותיהם איני זוכרת. חזרנו ברכבת הזמן 50 שנה לאחור והמכוניות האמריקאיות... חגיגה לעיניים ולאזניים. חווינו קשיים המאפיינים את המדינה ותושביה: עוני, שירות לקוי ושירותים בעייתיים, אוכל חד-גוני וחסר טעם, מלח שאינו עובר במלחיות, קשיים בתקשורת אינטרנטית, התנהלות של "הכל נזיל וכלום לא וודאי" ועוד ועוד, פגשנו באנשים שמחים אך מאידך, למדנו פרק משמעותי בהיסטוריה, ראינו נופים מעניינים, אנשים שמחים, על אף התנאים הקשים בהם הם חיים. אנשים אוהבי מוזיקה, מעשני סיגרים ושותי רום (ron בלשונם). חקלאים גאים ומאושרים, על אף שאינן עשירים, מגדלי טבק, אננס, טפיוקה, קוקוס וסוכר.
במעבר **לקוסטה ריקה** החלפנו דיסקט. חזרנו למאה העשרים ואחת, למודעות לשמירה על הסביבה והכל בחמישים גוונים של ירוק, ממש מעורר קנאה.

בקוסטה ריקה היו לנו פעילויות מגוונות:

שטנו לשמורת טורטגרו, שטנו על הנהר לחיפוש בעלי חיים, שטנו על נהר טורקלוס (כפיצוי לשייט שהתבטל בקובה) והכרנו ציפורים וקרוקודילים והשיא, שייט בקטמראן עם "סר תומס" (כפיל אובמה) שהנעים את זמננו במסיבה-בה. ורק באגם ארנל לא שטנו...

למדנו להבחין בין יערות: יער טרופי, יער גשם ויער עננים (בו קיימנו טיול גשרים בגשם שוטף).
להבדיל בין קופים לסוגיהם וציפורים מגוונות. סוף סוף גילו לנו את הסוד של "מכופף הבנות" ואת מקורות הקפה והקקאו.

בקרנו במוזיאונים לחרקים, לפרפרים וליונקי דבש, במוזיאון הזהב ובגן חיות לבעלי חיים נדירים.
היינו בשמורות: שמורת טורטגרו, שמורת אנטוניו עמנואל, שמורת הר הגעש פואז ושמורת מפלי לה-פז.

טיילנו בקרבת הרי הגעש: הר ארנל והר הפואז ועברנו עוד מספר הרים, ביניהם כאלה הפעילים עד היום.

היינו גאים בחבורת הנועזים, 12 אמיצים שיצאו לקאנופי (אומגה ובנג'י) וגלשו ללא חשש מהרוח, מהגשם ומהמאמץ, ועוד שישה סקרנים שיצאו לא"ש לילה.

נהנינו במעיינות החמים, כאשר זכינו לטבול במים מלמטה וליהנות ממי גשם מלמעלה.

אני בטוחה שישנם עוד מקומות שלא מנית', אך אלה יצוצו לאחר שנסקור את התמונות.

ופנמה - יום וחצי של טעימות במדינה... בקרנו בשבט אינדיאני והכרנו את חייו, סיירנו בעיר העתיקה ומחר - הפלא הטכנולוגי, תעלת פנמה.

עד כאן ההיבט הראשון. המסלול, איך ניתן להעריך אותו? מעניין, מרתק ומגוון.

ההיבט השני: המדריך

יפתח יקר, נפגשנו אתך ימים אחדים לפני הטיול במשרדי פגסוס. מיד הרשמת אותנו בחיוך הכובש, בחוש ההומור ובהסברך הממצים. הרגשנו שאנחנו בידיים טובות. במהלך הטיול נוכחנו לראות שאכן, לא טעינו. היו אלה ידיים טובות ולב רחב, עם הרבה תבונה ורגישות ביני-אישית. מיד קלטת כל אחד מאתנו, על תכונותיו, העדפותיו, אופיו וקשייו. הרגשנו שבאדם אחד מגולמים: קצת גננת, הדואגת לכל ילדי הגן (לדג ולבשר, לכסף ולתקשורת); קצת זמר – שש וחצי-שבע-שמונה; קצת סטנדאפיסט השולף, ללא קושי בדיחות אקטואליות; אדם המתמודד עם בעיות (מזוודות, מזוודות...) ופותר אותן ללא לחץ ומשרה נינוחות בסביבתו; ובעיקר, הרבה, הרבה ידע. ידע רחב ומעמיק בהיסטוריה, במורשת, בתרבות ובעיקר, הכרה יסודית ומוקדמת עם האתרים והחומר. וסוד קטן, כמורה בעברי, התרשמתי מביטחונך ומיכולתך להודות: "את זה אני לא יודע, אני יכול "למכור" לכם דברים, אך אבדוק ואתן תשובה מדויקת". והתשובה הגיעה... בכך ניתן לראות את אמינותך ושליטתך בחומר. ומעבר לכל זאת: איש של כבוד. כבוד לנוסעים, כבוד למקום, כבוד לנותני השירותים, וכבוד למדריכים המקומיים.

בקיצור, זכינו במדריך ש"אין עליו". תודה לך.

ואם במדריכים עסקינן, אני מבקשת להעביר את הערכתנו למדריך המקומי בקוסטה ריקה, גוסטאבו. אנציקלופדיה מהלכת, בעלת ידה בתחומים רבים שלעיתים נתן תחושה ש"הפרה רוצה להיניק יותר משהעגלים רוצים לינוק". היתה תחושה שהגזים בהסבריו ובאופן התאטרלי בו הם הוצגו, אך הכל ברוח טובה ורק מתוך רצון "לספק את הסחורה".

וההיבט השלישי: הקבוצה

ראו איזה פלא, מתקבצת לה חבורה של 34 אנשים. מרביתם זרים זה לזה, ויוצאת למסע משותף של 16 ימים. יושבים באוטובוס סגור שעות מרובות, (פוטנציאל נפיץ לכשעצמו), נתקלים בקשיים ופותרים אותם ברוח טובה וללא כעס. חבורה שכזאת, כל אחד ועיסוקו, כל אחד וציפיותיו, כל אחד והעדפותיו, אך כולם מכווני מטרה אחת: שהטיול יצליח ויהווה חוויה חיובית ובלתי נשכחת. נראה לי שהצלחנו להגיע למטרה. אין ספק שתרומתו של כל אחד ואחת ראוייה לצל"ש. כל הכבוד ותודה לכולכם ואני תקווה שהקשר ימשך גם לאחר שנחזור וכי נפגש בעתיד.

ומכאן לסיכום הטיול, בשלושת ההיבטים:

מסלול – טוב מאוד

מדריך – מצוין +

קבוצה – מצוין

ועכשיו ניתן לעבור לתכנון הטיול הבא....

ובנימה אישית,

עמי ואני מבקשים להודות לכל אחד מכם על הסיוע שהגשתם לנו במהלך הטיול. הגשת היד בירידה מהאוטובוס, פינוי מקום במיניבוס, סיוע בגריבת הגרביים בקטמארן, הדאגה בעת קושי במסלול ההליכה, המילה הטובה והחיוך המלווה, כל אלה אינם מובנים מאליו, רגשו אותנו בכל פעם מחדש וגרמו לנו לתחושה שכמה טוב שאתם אתנו ואשרינו שאתם חברינו.

אני מאחלת לכולכם טיסה קלה ובטוחה לארץ, חזרה מהירה לשגרה ושנתראה בקרוב.

נכתב והוקרא ע"י לאה אופיר

פנמה סיטי 17.1.17